

[Indenrigsministeren.]

muner, som udgør et fælles Bysamfund, vokser denne Forskel efterhaanden til en saadan Højde, at Kravene om Forandring i Tilstanden ikke længere kan modstaas, idet den offentlige Mening vil være imod, at der inden for samme sammenvoksede Bysamfund paa Grund af Kommunegrænserne skal være en følelig Forskel i de økonomiske Kaar.

Jeg tror, man kan sige, at ud fra et sagligt økonomisk kommunalt Synspunkt vil det være umuligt at anføre blot det mindste Argument imod de paagældende frederiksbergske Embedsmænd Stilling. Jeg tror, de har givet deres Kommunalbestyrelse et godt Raad, det var ikke politisk, men sagligt.

Efter at jeg derefter skulde tage Stilling til alle disse Problemer ikke blot over for Frederiksberg, men ogsaa over for Gentofte, som Frederiksberg forlangte inkluderet i Ordningen, har jeg, som jeg sagde ved Fremsettelsen, set det som min Opgave i saa høj Grad som overhovedet muligt at tage Hensyn til rimelige Ønsker fra de to Kommunalbestyrelser. Gentofte Kommunalbestyrelse har sagt til mig: Vi kan ikke tage en Udligning, der medfører, at Gentofte skattemæssigt set kommer til at staa langt ugunstigere end Frederiksberg. Jeg har sagt: det erkender jeg. Man har sagt: en vis Dekort gennem en lang Aarrække er nødvendig. Jeg har sagt: det gaar jeg med til. Man har sagt: vi maa forlange, at den gældende Erhvervsbeskatning mellem København og Gentofte maa falde bort. Jeg har sagt: javel, saa lader vi den falde bort. Man har sagt: Der maa en Overgangstid til, forinden den københavnske Rateskala anvendes paa Gentofteindtægterne, og jeg har sagt: Det gaar jeg ogsaa med til. Og derefter har Københavns Kommunalbestyrelse ligeledes tiltraadt alt dette. Alle saglige og rimelige Ønsker er imødekommet, alle Ønsker, som man kunde sige der laa fornuftige Ræsonnementer bag. Tilbage var der dette, at Gentoftes Kommunalbestyrelses Repræsentanter ikke kunde lide at faa denne Udligning. Det synes jeg ærlig talt ikke, der er noget at sige til, men det ligger hinsides Argumenterne.

Det er den almindelige menneskelige Tilbøjelighed og Trang til at ville slippe billigst muligt, men det har intet med Argumenter, Ræsonnementer, Retfærdighed og Retsindighed at gøre.

Jeg har imødekommet det afgørende Ønske fra Frederiksbergs Side, at den so-

cial Udligning skulde gaa ud af Forslaget. Det er sket.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen talte nu i Dag om et andet Punkt i Forslaget, som han lagde nogen Vægt paa; han mente, at en saakaldt tosidet Udligning, som foregaar mellem København og Frederiksberg og derefter mellem København og Gentofte, vilde være uretfærdig mod Frederiksberg, naar man ser Spørgsmaalet i Relation til Gentofte Kommune. Det er et Problem, man altid kan overveje, men det afgørende har for mig været dette, at jeg synes, der er megen Styrke i den Tankegang, som er ført frem af de to Kommuner, Gentofte og Frederiksberg, at deres Skattniveau ikke gerne maa være meget forskelligt; det har været det afgørende for mig, og det er ogsaa Baggrunden for dette Lovforslag, der vil give nogenlunde samme Skattniveau, maaske ganske ubetydeligt lavere for Gentofte end for Frederiksberg.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord i Anledning af det ærede Medlem Hr. Krag's Udtalelser. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at det var vanskeligt i dette Lovforslag at trænge ind i Systemets Mysterier, og naar det var saa vanskeligt, skyldtes det bl. a., at jeg ikke havde sørget for, at det hele var blevet skrevet i et mere forstaaeligt Sprog. Der synes efterhaanden at være opstaaet en permanent Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem Hr. Krag og mig angaaende det Sprog, Indenrigsministeriets Lovforslag bliver skrevet i. Det var det samme, det ærede Medlem ankede over forleden Aften med Hensyn til den lille Ændring i Valgloven, at Sproget var uforstaaeligt. Men hvis det ærede Medlem er i Stand til at skrive det i et smukkere og mere forstaaeligt Sprog, overlader jeg Opgaven til ham. Jeg har den Opfattelse, at der kan siges meget godt om det ærede Medlem i al Almindelighed, men ligefrem erkende, at Enkelthed i Stilen kendetegner ham, kan jeg i Sandhedens Interesse ikke. Men hvis det er muligt for det ærede Medlem at gøre det, er den Anstødssten altsaa fjernet.

Jeg maa dog sige, at med Henblik paa Vanskeligheden ved at forstaa Lovforslaget synes jeg det ærede Medlem undervurderede sig selv, saa vidt jeg kunde høre paa de Udtalelser, han senere fremsatte; jeg vilde ogsaa være blevet ganske overordentlig overrasket, hvis jeg havde faaet det Indtryk her i Dag, at det ærede Medlem Hr. Krag ikke havde kunnet forstaa